

Pouť mění život

Jednou z forem duchovní obnovy lidského života je putování. Bibličtí poutníci si s sebou nebrali hůl, mošnu, chléb, peníze ani dvoje šaty... Pěší poutě nám poskytují inspiraci nejen pro formu obnovy, ale také pro skrytý obsah, který cesta pro poutníka nenápadně uchovává.

Putování odhaluje své účinky v opuštění věcí, které nás denně obklopují. Při odchodu z domova se mění náš jídelníček. Změní se i okruh lidí, s nimiž se běžně setkáváme, a témata, která zaměstnávají naši mysl. Najednou bude čas na samotu, na přemýšlení, čas na připuštění názorů a stanovisek spolupoutníků, čas na odstranění zlovyků. Také společníci, k nimž se připojíme s podobným cílem, nám při našem putování mnohé napoví. Poutě dokáží vrátit domů jiného člověka. Obnoveného.

O těchto prázdninách zve současný papež mladé lidi k pouti do Lisabonu. Mnohým účastníkům tato pouť změnila život. Ti, pro které je cesta do zahraničí obtížnější, mohou zvolit variantu poutě na moravský Velehrad nebo do slovenské Levoče.

Milan Hlaváč

Typologie poutníka Ignáce

Ve vyprávění o svém obrácení označoval svatý Ignác sám sebe jako poutníka. Tento obraz je dnes obzvláště populární. Nenabízí ale jen jednu jeho podobu, nýbrž hned několik tváří poutníka Ignáce. Můžeme si vybrat, která z nich více odpovídá naší životní situaci.

Irský jezuita Brian O'Leary v několika duchovních cvičeních uvádí, že jsou čtyři ustálené pohledy na Ignácovu osobnost. To ovšem předpokládá, že zakladatel jezuitů má v sobě Božího Ducha, jenž je nahlížitelný rozmanitě. Podobně sám Ježíš má čtyři pohledy evangelistů, jako se setkáváme s různými spiritualitami. Není víc Ježíš učící než modlící se, není méně Ježíš uzdravující než sdílející se. Jeden přístup neruší další. Téměř bychom s Kiplingem recitovali: „Neviním své soky z bezpráví, je-li pouť jejich jiná.“

Čtyři obrazy Ignáce

1) Ignác je chápán jako inženýr, organizátor. Soukromý komentář: Za totáče někdejší provinciál Jan Pavlík říkal, že když přijde pro církev svoboda, očekává nás asi doba opravářská a manažerská, volá-li Bůh častěji do řádu jako tajné kandidáty inženýry. Musím přiznat, že když nemohu usnout, nepočítám zrovna ovečky přecházející přes lávku, ale jednotlivé naše inženýry. Pán Bůh zaplat' za ně, říkáme společně.

2) Nejčastější pohled na Ignáce v dějinách byl coby na muže vyprofilované askeze. O tom svědčí regály publikací tzv. ignaciánské spirituality. To třeba uváděla Conchita Gonzálezová z Garabandalu: „Pokud by se mne nezastal Pedro Arrupe nebo Walter Ciszek, ‚šlachovití voluntaristé‘ s direktivními příkazy by mne pořád upozorňovali na chyby.“ Soukromý komentář: Nemůžeme zapomenout na hostýnského Jana Chromečka. A přesto ten, kdo ho znal, nepřehlédl jeho velkorysost ani nezištnost ve službě.

3) Tu a tam se podle O'Learyho objevuje Ignác coby mystik. Jedna z asociací může být pohled na Klauďia Colombiéra a jeho úctu k Pánovu Srdci. K takovému „pojetí“ se však hlásí i papež František.

4) A konečně tu je náš Ignác poutník. Hned se nám vybaví František Lízna, jenž v Ignácově duchu prochodil Východ i Západ. Měli doopravdy štěstí na generalátu v Římě, že mu dali najíst, když jako bezdomovec seděl u dveří našeho vedení řádu. Tato interpreta-

Socha poutníka Ignáce v kampusu University Saint Louis v USA, autorem je sochařka Vicki Reid
(Foto archcityreligion.org)

ce je zejména dnes velice populární. Zahnuje dobrodružství, praktičnost i odvahu, máme-li se o sebe postarat. V přehledu světcova zobrazení posledních let, jak se třeba popularizuje v několikajazyčné ročence Jezuité, převládá muž s holou hlavou, zabodnutou holí, kurážnými kroky, prostou brašnou a otevřeným úsměvem.

Pouť je dynamika života

Parafrázujeme výlet pana Broučka na Měsíc Svatopluka Čecha: „Nelze povědět, co je víc, zda cesta na Měsíc, nebo ze Ženkavy do Veřovic.“ Poutník dokáže být pořádně zaskočen, když se vydá z vlastního domu k sousedovi,

aniž by putoval na vzdálené planety. A přesto nejde o setrvání na místě, ale o pohyb našeho, a ne jiného života.

Hugo Rahner si všímá několika typů vlastního Ignácova putování:

- když viděl život ve zkratce na lůžku po své konverzi v Pamploně,
- když se vydal do benediktinského Montserratu,
- když putoval do Svaté země,
- ale stejně tak, když v Římě během generalátu nejen navštěvoval baziliky (připomeňme si, že nikdy nevnucoval tuto zbožnost druhým, ale ti se rádi připojovali),
- ale byl slovy sekretáře Polanka diskrétním Poutníkem Boží vůle,

- také se díval, jak putuje Pán v srdcích jeho spolubratří, a s jejich „problémy“ se ztotožňoval. (Ignác: „Přál bych si znát každé štípnutí komára u svého bratra po celém světě.“)

Poutník věrně sleduje cíl, jemuž vše pohotově podřizuje. Dále usiluje o to, aby dbal o zdravé tempo putování, které bývá leckdy měněno, či dokonce pouze tušeno. Leccos během pouti zůstává v nedohlednu.

Putujeme fantastickými exerciciemi

Slovo „fantastický“ autor průpovědi Karel Rahner nepovažuje za svět iluzí, ale míní stezky, které má pro nás připravené Pán. Je totiž podezřelý, pokud na počátku putování vytáhneme kompas a „rtuťovou zbožností“, podle teploměru kmitajícího od dolejška k výšce, jdeme ideálně vpřed. Naopak ve skutečnosti ani nevíme, jak meditace dopadne. Zmíněný Jan Chromeček se kdysi Františka Lízny otázel: „Dostal ses už do druhého týdne? Franto, ty bys neměl dávat třetí týden, jsi na lidi příliš hodný.“ A František: „Askeze hlídání gest je menší askézí než být na lidi laskavý.“ A myšlenku bychom rozvinuli pohledem Petra-Hanse Kolvenbacha: „Ke kříži přicházíme po radosti Tábora. Pokud ho nezažijeme, nepřijali jsme Ježíšovo pozvání do Jeruzaléma, na cestu ke Kalvárii.“ A jiný pohled z galerie českých jezuitů: „Dávám jen první týden,“ uváděl otec Čeněk John, „protože obyčejně poutník nedojde

dál a je rád, že poznal mnoho z toho, co je pro něho možné.“ Nemůže každý absolvovat Monte Rosu. A zase Antonín Holas považoval za nutné prohlubovat týden druhý: „Tam se to hemží Božími pravdami, na nichž je život vystavěn.“ Přesto se nezříkáme vykonat duchovní cvičení celé. Zmíněný generál řádu Kolvenbach má v exerciciích pro papeže nazvaných Velikonoční cestou drobnou poznámku, že třetí týden má nejraději. To nás přivádí k myšlence, že pouť je realistická natolik, nakolik odpovídá našim možnostem. Vede-li nás Pán, pak nejsme ani minimalističtí, ani velikášští.

Poutníkem Ježíšova Srdce

Pedro Arrupe uváděl, že jsme poutníky Pánova Srdce, pokud putujeme jeho tajemstvími. V dějinách si jezuité pomáhali malůvkami, jako když se kreslily události duchovního života podle příbytků srdce Jana od Kříže. Nebo Veronika Giuliani má ilustrace pouti srdcem stejně jako Gertruda, na kterou se odvolával vděčně Petr Kanišius. Každý nechť putuje tak, jak je mu to sítě na „tělo“: ale cíl zůstává tentýž. Vyjít s Ignácem znamená putovat kvůli Ježíši, s Ježíšem, nikdy bez Ježíše. Nejen „tam“, kde je Ježíš, ale tam, kam on kráčí, k Otci. Jdu s Ježíšem k Otci, k němu, ale ne bez něj, protože tam, kde je Ignác, je i jeho Ježíš. Nejde o kultivování našich zálib, ba dokonce ani o „berličku“ antropocentrismu (naplnění tužeb, potřeb), ale o Boha, jenž je středem i mého srdce.

Vyjít s Ignácem znamená putovat kvůli Ježíši, s Ježíšem, nikdy bez Ježíše (Foto archiv)

Naše pouť je napěchovaná protiklady: na jedné straně Bůh člověku podřídil anděly (srov. Žid 2,8), ale přitom bychom si neměli „vyskakovat“, pakliže se neujal (dokonalých) andělů, ale potomků Abrahámových (srov. Žid 2,16). Teprve poutí se realizuje dovršení našeho lidství v Kristu (srov. Žid 2,8). Teď sice ještě, nejsme-li doposud na konci své poutě, nevidíme, co všechno je mu podřízeno. V momentech, kdy člověk (opět v čase, *kairos*) kráčí s Kristem po vodě, musí s ním a v síle jeho impulzů jednat. Proto kráčení po vodě odpovídá spíše misii Františka Xa-

verského, kdežto visení ve vzduchu odpovídá spíše misii Ignáce (dění v hlubinách Božího života). A v životě člověka, jenž je blízko Bohu, se tyto dvě roviny (Xavera a Ignáce – vody a vzduchu) stále střídají, jako útěcha a neútěcha. Jde však o útěchu a neútěchu (vždy již) v čase milosti (*kairos*), prožívané v hlubinách Pánova Srdce. S Ignácem jsem pak „ponořen do Pánových hlubokých tajemství, kde cesta po nebeských paloucích je nekonečná“ (papež František).

Michal Altrichter SJ

Pout' v biblickém Izraeli

Jedním ze stálých cílů poutí je Jeruzalém, kam křesťané přicházejí, aby šli v Kristových stopách. Tato poutní tradice ovšem navazuje na starší židovskou tradici, jak nám ji přinášejí starozákonní biblické knihy.

Ve Starém zákoně se konaly poutě do Jeruzaléma třikrát za rok. Tyto svátky se hebrejsky nazývají *šloša rega'lim*, to znamená tři svátky, kdy byli lidé podle Tóry povinni jít do chrámu v Jeruzalémě. V Písmu se o tom píše ve Druhé knize Mojžíšově: „Třikrát v roce budeš slavít mé slavnosti: Budeš zachovávat slavnost nekvašených chlebů. Po sedm dní budeš jíst nekvašené chleby, jak jsem ti přikázal, a to v určený čas měsíce *ábíbu* (to je měsíce klasů), neboť tehdy jsi vyšel z Egypta. Nikdo se neukáže před mou tváří s prázdnou. Budeš zachovávat též slavnost žně, prvních snopků z výtěžku toho, co jsi zasal na poli, a slavnost sklizně plodin na konci roku, kdy sklízíš z pole výsledek své práce. Třikrát v roce se ukáže každý, kdo je mužského pohlaví, před Pánem Hospodinem.“ (Ex 23,14–17)

Židovský národ věřil, že při těchto svátcích dostává od Hospodina Ducha svatého, který v hebrejském myšlení Starého zákona znamená Boží blízkost. Tak o tom píše i jeden z nejznámějších midrašů: „Vidíš-li na poli pramen vody, a vidíš-li, jak k němu přichází tři stáda dobytka, je to zna-

mení tří poutních svátků. Zatímco z fyzického pramene pije dobytek, lidé z duchovního pramene těchto tří svátků čerpají milost Ducha svatého. Tento pramen se nazývá radostí domu, poněvadž se v něm daruje lidem sám Duch svatý.“ (*Genesis Raba*)

Pesach – hod Beránka

Prvním z těchto svátků je Pesach, který slavil východ Izraele z Egypta. Tento svátek se také jmenuje *chag ha-pesach* na znamení toho, že Bůh překročil izraelské domy, než udeřil na egyptské prvorozence: „Až Hospodin bude procházet zemí, aby udeřil na Egypt, uvidí krev na nadpraží a na obou veřejích. Hospodin ty dveře pomine a nedopustí, aby do vašeho domu vešel zhoubce a udeřil na vás.“ (Ex 12,23)

Je třeba poznamenat, že tyto svátky byly většinou spojeny se zemědělskými událostmi ve Svaté zemi, především se sklizní. Svátek Pesach se také nazývá *chag ha'aviv* – slavnost jara. Velkým izraelským jarem je okamžik, kdy Hospodin Izraele vysvobozuje z egyptského otroctví. Židé během doby trvání tohoto svátku mají

zakázáno jíst a pít cokoli kvašeného, a proto se tento svátek také jmenuje *chag ha'macot* – svátek nekvašených chlebů. Při večeři se jedl beránek s nekvašenými chleby – Židé neměli čas upéct chléb, když je Egyptané pronásledovali, a proto se pouze hodilo těsto na oheň a tomuto chlebu se říká *ma'ca* – to znamená nekvašený chléb.

Zde je namístě položit si otázku, co je podstatou tohoto svátku. Hebrejský národ byl utiskován v Egyptě a Hospodin jej vysvobodil. Pesach měl veliký vliv i na teologii sv. Pavla, když píše: „Slavme Velikonoce ne se starým kvasem, s kvasem zla a špatnosti, ale s nekvašeným chlebem upřímnosti a pravdy.“ (1 Kor 5,6–8)

Faraon neznal Hospodina (Ex 5,1–2): „Hospodina neznám...!“ Faraon nejen že neznal Hospodina – tedy Pána. On sám se pokládal za Boha. Proč by měl uznávat Hospodina, když on sám – ve svých očích – byl Bohem? Je třeba říci, že Egypt byl ve starověku velmi vyspělou civilizací a faraon neměl chuť uznávat neznámého Boha. Jak mohl faraon znát Hospodina, když on sám se pokládal za Boha?

Poutě do Jeruzaléma

Židovský národ – konkrétně muži – putovali do chrámu v Jeruzalémě třikrát v roce. Je známo, že přitom lidé zpívali poutní písně – žalmy. Nejznámější z nich je tento: „Poutní píseň, Davidova. Zaradoval jsem se, když mi řekli: Půjdem do Hospodinova domu! A naše nohy již stojí ve tvých branách,

Západní zeď jeruzalémského chrámu v roce 1870
(Foto wikipedia)

Jeruzaléme. Jeruzalém je zbudován jako město semknuté v jediný celek. Tam nahoru vystupují kmeny, Hospodinovy to kmeny, Izraeli na svědectví, vzdát Hospodinovu jménu chválu.“ (Ž 122,1–4)

Tento žalm vyjadřuje obrovskou radost z poutě do chrámu v Jeruzalémě. Není bez zajímavosti, že v hebrejštině tento žalm začíná slovy *šr ha-ma'alot*, tedy „píseň vzestupu“. V hebrejské Bibli takto začínají žalmy 120 až 134. Každý, kdo někdy navštívil Svatou zemi, ví, že když se jde nebo jede do Jeruzaléma, vystupuje se směrem nahoru. Když byl člověk v době Starého zákona v Jeruzalémě, i tam byl

svatý chrám v nejvyšším bodě tohoto města. Pohyb směrem nahoru, a to i pozdvihnutí očí směrem k nebi, už samy o sobě znamenaly téměř jistou pomoc od Hospodina: „Píseň k pouti. Pozvedám své oči k horám: Odkud mi přijde pomoc? Pomoc mi přichází od Hospodina, on učinil nebesa i zemi.“ (Ž 121,1–2)

Tento pohled k horám je obrazně řečeno pohledem k Hospodinu. Také pouť do Jeruzaléma o třech poutních svátcích byla ve Svaté zemi jednak prvním výstupem směrem k pozemskému Jeruzalému a ve Svatém městě výstupem k chrámu. Rabínská teologie zná pozemský a nebeský Jeruzalém. Srovnej i vliv této teologie na Nový zákon a Zjevení sv. Jana.

Dva svátky prvotin a žní

Kromě svátku Pesach chodili lidé na pouť do Jeruzaléma i o Svátku stánků

(*su'kot*) a o Svátku týdnů, zvaných *ša'vuot*. Byly to zemědělské svátky. Svátky Sukot jsou odvozeny od hebrejského slova *su'ka*. Toto slovo znamená stánek nebo prostě stan. Židovský lid v těchto stáncích měl žít sedm dní, aby si připomněl nepohodlí a útrapy cesty z Egypta do Svaté země.

V dnešní době Židé slaví svátek stánků na podzim. K tomu je třeba ještě dodat, že nebydli v nějakém pohodlném stanu, ale střecha tohoto stanu je vyhotovena z listí, aby bylo vidět na hvězdy. To zní romanticky, ale když prší, není to na podzim nic příjemného a má připomínat těžkou cestu z Egypta do Svaté země.

V judaismu existuje i v dnešní době přikázání radovat se a nepracovat první den Svátku stánků, neboť se v Tóře píše: „Prvního dne bude bohoslužebné shromáždění; nebudete konat žádnou

Anketa

Co pro vás znamená zkušenost poutě?

Posledních několik let se s manželem vydáváme v létě na týdenní pouť vždy mezi některými významnými poutními místy u nás po značených svatojakubských nebo cyrilometodějských cestách. Neseme si každý nějaký svůj úmysl a také úmysly společné. Po běžných všedních a rychle ubíhajících dnech je to pro mě příležitost prožívat spolu krásu přírody, ale i únavu a těžkosti cesty, společnou modlitbu i společné mlčení. Je to čas vděčnosti za všechno, čím nás Pán v našem životě každý den obdarovává.

MUDr. Bohumila Langerová, dětská lékařka

všední práci.“ (Lv 23, 35) Poutě do Jeruzaléma měla v biblické době náboženský obsah – o tom ostatně mluví i poutní žalmy, jak jsem už některé citoval.

Poutí pokoje

Izrael byl v biblické době často ve válce, a proto ti, kdo putovali do Jeruzaléma, vyprošovali od Boha mír: „Vyprošujte Jeruzalému pokoj: Kéž v klidu žijí ti, kdo tě milují!“ (Ž 122, 6) Biblický mír – *Šalom* – neznamená jenom to, co vyjadřují některé evropské jazyky, jako například angličtina (*cease-fire*), tedy to, že se momentálně nepálí zbraněmi; podobně i francouzština (*cessez-le-feu*), kde je význam téměř totožný s angličtinou. Slova, která jsem uvedl v angličtině a ve francouzštině, znamenají příměří. Zatímco biblická hebrejšтина slovo pro příměří vůbec nezná, mo-

derní hebrejšтина toto slovo zná a je podobné shora uvedeným dvěma příkladům v anglickém a francouzském jazyku.

I v době Nového zákona chodili Židé na poutě do Jeruzaléma, i sám Ježíš se účastnil svátků, jak můžeme číst: „V poslední velký den svátků Ježíš vystoupil a zvolal: ‚Jestliže kdo žízní, ať přijde ke mně a pije! Kdo věří ve mne, proudy živé vody poplynou z jeho nitra, jak praví Písmo.‘ To řekl o Duchu, ježž měli přijmout ti, kteří v něj uvěřili. Dosud totiž Duch nebyl dán, neboť Ježíš ještě nebyl oslaven. Když někteří ze zástupu slyšeli ta slova, říkali: ‚To je skutečně ten Prorok!‘“ (Jan 7,37–40) Svátky a poutě měly v biblickém Izraeli velký význam a mají význam pro judaismus a křesťanství i v dnešní době.

Josef Blaha SJ

Anketa

Pavel Langer,
koordinátor testování
softwaru

Je to zkušenost báječně prožitého času, který jsem věnoval sobě, své ženě, která mě na poutích provází, a Bohu. Je to čas v přírodě při klidném putování, který mě vede k přemýšlení, rozjímání a hodnocení mojí víry, sebe, svých vztahů, postojů, přání. Toho, co se podařilo a co ne a kde se nyní ve svém životě nacházím. Také hlubší vnímání prostoru kolem sebe, čím vším jsme byli obdarováni a co se mně jindy jeví jako samozřejmé. Je to čas rozhodování, kudy půjdu, co si ponesu s sebou na zádech a ve svých myšlenkách. Dříve jsem měl přání projít nějakou velkou poutí, třeba do Santiaga de Compostela. Dnes už vím, že mi vyhovuje „poutování“ u nás doma a každý rok se těším na další týdenní poutí.

Lék proti ustrnutí

Proč se lidé odjakživa vydávají na poutě, co jim putování přináší a jak je cesta může obohatit? To jsou jen některé z otázek, které jsme položili jezuitovi Ladislavu Noskovi, rektorovi baziliky na významném moravském poutním místě – na Svatém Hostýně. On sám se skupinou přátel s oblibou v létě podniká dlouhé cesty do odlehlých přírodních destinací, zejména do hor.

Když se řekne poutě, co tě jako první napadne?

Víc práce ve zpovědnici. (úsměv) Obecně vzato harmonický celek zbožnosti, oběti a příjemnosti, putování k duchovnímu cíli. Nebo také oslava patrocina naší baziliky. V tomto významu, a také ve významu atrakcí pro děti, je ostatně slovo „poutě“ obecně používáno asi nejčastěji. Je to vlastně homonymum pro tři různé skutečnosti, které zkombinovány být mohou, ale nemusí.

V dnešní době poutnictví zažívá jakousi renesanci – dokonce i mezi lidmi, kteří nejsou praktikující křesťané. Napadá tě, co je k tomu vede? Proč lidé vůbec někam putují?

Anketa

Co pro vás znamená zkušenost poutě?

Zkušenost poutě je pro mě čas, kdy vycházím ze svého pohodlí, abych kráčet s Pánem. Vybavuje se mi postava Abraháma, který vychází ze svého města Ur, ač neví, kam jde, postava Tobiáše, kterému Bůh posílá svého anděla, aby ho vedl na jeho cestě, a v neposlední řadě samozřejmě postava našeho otce Ignáce – poutníka, který vychází z rodného hradu a vydává se na cestu životem. Vnímám to tedy jako vyjití do nejistoty s důvěrou, že Pán je se mnou. Takto nahlížím i na svůj vstup do Tovaryšstva, kdy jsem vlastně nevěděl, co přesně mě čeká. Měl jsem ale důvěru v Boha, že se postará.

*Roman Frolek SJ,
scholastik*

Různí lidé putují z různých důvodů, většinou z vícera najednou. Někdo si chce vyprosit zvláštní milost a svoji prosbu podtrhuje námahou spojenou s poutí. Někdo jde poděkovat, někdo činí pokání. Někteří rádi poznávají nová místa, jiní se rádi vracejí na ta, která už jim přirostla k srdci, na která putovali už jako děti a která jsou pro ně v životě pevným záchytným bodem. Někteří se rádi druží a putují se skupinou, jiní naopak chtějí ruch a shon opustit a pobýt na čas v tichu a v samotě, případně i trochu rozhýbat usezené tělo. Někteří mají rádi hojně navštívené slavnosti a energii velkého společenství, jiní ticho a cestu přírodou.

Všem poutníkům je ovšem společné to, že moudře čerpají sílu a milost u zvlášť silných pramenů. Poutní místa jsou místa, na nichž se zvlášť projeví a projeví Boží přítomnost, často skrze Matku Boží, a na nichž ji lidé udržují svými modlitbami. Přicházely tam početné generace předků a s nimi se poutník také duchovně pojouje. I toto vědomí duši posiluje.

Může být putování chápáno jako metafora našeho životního běhu?

Na tuto sugestivní otázku nezbyvá než odpovědět „ano“. (úsměv) Na druhou stranu i tak trochu ne. Slovo „běh“ totiž dobře charakterizuje naši moderní uspěchanost, zatímco pouť je nebo má být spíš „chůzí“. Tedy alespoň ta pěší. Cíl pouti symbolizuje nebeské království a každá pouť tudíž působí i jako dobrý lék proti duchovnímu zpoždění a zpovrchnění.

V Bibli je na „pouť“ pozván už Abrám, otec víry. Sám Ježíš byl velký poutník, a dokonce o sobě samém řekl, že je Cestou. Ne nadarmo si tudíž už první křes-

Anketa

*Marta Sýkorová,
studentka UP
v Olomouci*

Pouť je pro mě zviditelněním duchovního světa ve mně. Když vyrazím na pouť, působí to na mne tak, jako bych si nasadila nějaké duchovní brýle. Najednou zbystřím, zpozorním a jsem schopná vidět to, co je důležité. Jsem schopná se zaměřit na podstatu života, a naopak oddělit malichernosti mnohem spíš než jindy. Pouť mě totiž vytrhuje ze stereotypu, z komfortu mého pohodlného života. Na pouti se dočasně vzdávám teplého jídla, střechy nad hlavou, někdy i klidného spánku v posteli. A pouť samotná se mi pak stává obrazem mého životního putování. Když ji nechám, promlouvá ke mně symbolikou často úplně obyčejných situací, zážitků, které mi osvětlí např. moje aktuální životní rozhodování či vnitřní pohnutky a stavy.

fané říkali „lidé cesty“. Lidé, kteří se mají vystříhat nejen hříchů, ale i ustrnutí na místě.

Mohl by ses podělit o své zážitky s putováním? Nejednou ses účastnil výprav s mladými do hor. Jak na tyto výpravy vzpomínáš?

Někdy s obtížemi, protože si věci nezapamatovávám tak dobře a tak dlouho, jak bych chtěl a potřeboval, ale každopádně s nostalgií a vděčností. Vždy to byla milá obohacující společnost i krásné zážitky z pobytu v přírodě. Občasný větší odstup od civilizace a delší těsnější kontakt s přírodou je vždycky přínosem. Pomáhá více si vážit jak přírody, tak právě i těch civilizačních vymožeností, bez kterých se člověk musí na chvíli obejít.

Sebekriticky musím konstatovat, že víc asi bylo turistických výprav než cest vyložené poutních, i když je pravda, že navštívených poutních míst pár bylo; kromě Svatého Hostýna a Velehradu namátkou Svatá Hora, Svatý Kopeček, Čenstochová, Turzovka, Jeruzalém, Betlém, Řím, Loreto, Orvieto, Assisi, Lurdy, Fatima, Mariazell, Loyola nebo třeba Kyjevskopečerská lávra. Jak tak na to hledím, je toho víc, než jsem myslel. (úsměv)

Vedle výprav do hor bych ovšem rád zmínil i tzv. „exercicie na moři“, konkrétně chorvatském, kterých mám coby duchovní průvodce několik za sebou

Anketa

Jak vnímáte Svatý Hostýn jako poutní místo?

Od malička jsem jezdila na Svatý Hostýn se svými rodiči a sourozenci. Byly to krásné a nezapomenutelné okamžiky. Vždy jsme šli všichni ke svaté zpovědi a ten Boží pokoj z tohoto poutního místa přebýval v našich srdcích a životech i dlouho po pouti. Ve svých těžkých životních situacích jsem prosila u Pána Ježíše a pod sochou Panny Marie Svatohostýnské a moje prosby byly vždy vyslyšeny – někdy dřív, někdy později.

Poznávala jsem, že to jsou odpovědi z nebe.

Na Hostýn jsem ráda přijížděla na poutě, trávili jsme zde Silvestra a dovolené spolu se synem, maminkou a přáteli. Dodnes se na toto promodlené a vzácné místo ráda často vracím. Hostýn je pro mě srdcovou záležitostí. Od roku 2008 jsem členkou Matice svatohostýnské a také důvěrníci pro naši farnost. Boží pokoj, který z Hostýna pramení, se snažím předávat svým blízkým, přátelům i lidem ve farnosti.

*Miroslava Kovářová,
pracovnice
v průmyslu*

a snad ještě i pár před sebou. Putování na loďce má také svůj nepopiratelný biblický rozměr. Obzvlášť, když přijde bouře.

Vidíš nějaké spojení poutnictví a ignaciánské spirituality?

Především ho viděl už sám sv. Ignác. Neposedného ducha měl už před svým duchovním obrácením a jedním z jeho prvních plánů po něm byla cesta do Svaté země, kterou také uskutečnil. Na rozdíl ode mě bez peněz, jen s důvěrou v Boží prozřetelnost.

Cest pak podnikl ještě více, i když ho v posledním období povinnosti a zdravotní stav držely převážně jen v Římě. Sám sebe jako poutníka výslovně označuje a máloco ho tak dobře charakterizuje jako potřeba jít alespoň duchovně pořád dál a dál. Dá se říct, že věděl, že Boží království je sice mezi námi nebo v nás, jak říká Kristus, ale že i přesto k němu člověk musí putovat, protože jinak v něm být přestane.

Nyní jsi rektorem svatohostýnské baziliky na významném a hojně navštěvovaném poutním místě. Co to pro tebe znamená?

Samozřejmě celkem dost starostí, zařizování, porad i fyzické práce, ale především milost a privilegium. Po desetiletích života ve velkoměstech zahraničních i českých mi bydliště uprostřed lesů a kopců nijak nevadí, naopak. Tím spíš, že člověk takřka hmatatelně cítí historickou sílu tohoto zvláštního místa, obývaného už před více než třemi tisíci let. Je pro mě velkou ctí, že na rozdíl od „obyčejných“ poutníků si mohu užívat tohoto místa dlouhodobě, že mohu být aktivním činitelem v pomyslném dlouhém putování Svatého Hostýna dějinami a v rámci možností a sil nějak sloužit opravdu nemalému množství duší svátostmi i slovem.

Ted' jde samozřejmě o to, abych si nezačal myslet, že už nikam putovat nemusím. To je myslím jedno z nebezpečí, která hrozí tak trochu paradoxně právě tehdy, když člověk na krásném poutním místě přímo bydlí. Tímto zdravím všechny čtenáře a zvu je na pouť třeba právě k nám, na webkameře není vidět všechno.

Připravil Jan Regner SJ

P. Ladislav Nosek SJ (* 1975, Jihlava) absolvoval studium psychologie v Brně. Do jezuitského řádu vstoupil v roce 1999, studoval filozofii v Krakově a poté v letech 2003–2005 působil jako pastorační asistent v Českém Těšíně. Na to navázal studiem teologie v Římě a ve Frankfurtu n. M., kde v roce 2011 obhájil licenciát ze systematické teologie. Na kněze byl vysvěcen 18. dubna 2009 v Brně. Po návratu ze studií pracoval do září 2015 v Praze jako farní vikář při kostele sv. Ignáce na Karlově náměstí a jako školní kaplan tří církevních škol v Ječné ulici. Poté působil ve funkci studentského kaplana při VKH Brno a kaplana mezinárodní anglojazyčné komunity v Brně. V květnu 2021 se přestěhoval na Svatý Hostýn, kde je rektorem baziliky a superiorem komunity.

Putování do Santiaga

Na desetidenní pěší pouť do Compostely se loni v létě vydala skupina čtrnácti poutníků z pražského VKH. Skupinu doprovázel studentský kaplan Samuel Privara SJ. Co jim pouť přinesla, vypráví jeden z účastníků.

Na začátku července se vydala naše poměrně početná skupina poutníků do Porta, abychom vyrazili na několikadenní duchovní pouť do Santiaga de Compostela. Vzhledem k časovým možnostem a finanční úspoře jsme do Porta vyrazili ve skupinkách po dvojicích, trojicích či čtveřicích. Již tato letecká cesta s přestupy v cizích městech znamenala pro některé skupinky dobrodružství a nezapomenutelné zážitky.

Naše čtyřčlenná skupinka dorazila již dopoledne a mohla si prohlédnout mnohá zákoutí krásného portugalského přístavu. Stavili jsme se i v katedrále Sé, kde jsme si vyzvedli credencial, nezbytnou součást výbavy poutníka na cestě do Santiaga. Do tohoto útlého průkazu se sbírají razítka v kostelích nebo ubytovnách. Ubytovny pro poutníky se nazývají albergues a díky credencialu v nich poutníci získávají slevy. Odpoledne jsme měli všichni sraz v jezuitském komunitním centru, kde na nás čekal náš duchovní doprovod a kamarád otec Samuel. Spolu s tamějšími jezuity a studenty jsme slavili mši svatou. Ačkoliv větší-

na z nás nerozuměla téměř žádnému portugalskému slovu, bylo to krásné symbolické zahájení naší poutě. Navíc část kázání pronášel celebrující kněz v angličtině. I zbývající účastníci byli moc hodní, vstřícní a pohostinní.

Cesta a hostitelé

Druhý den ráno jsme se vydali na cestu v téměř kompletním složení. Bylo nás dvanáct a zbývající dva členové dorazili až po prvním týdnu, neboť jejich cestování ovlivnil pozitivní test na koronavirus. Naše pouť do Santiaga trvala deset dní. Vše jsme kvůli většímu počtu účastníků předem naplánovali a prakticky vždy jsme měli domluvené ubytování ve zmiňovaných albergues.

Opravdu krásného přijetí jsme se dočkali u paní Fernandy a jejího manžela. Oni totiž původně očekávali, kvůli drobnému komunikačnímu nedorozumění, skupinu dětí a jejich vedoucího Padre Martina, ale brzy jim bylo vysvětleno, že jsme to opravdu my, kteří objednali ubytování u nich. Strávili jsme tam příjemné odpoledne doplněné tradičním občerstvením, na

Slavení eucharistie na břehu moře (Foto Veronika Hložková)

kterém jsme nebyli předem domluveni a za které jsme nakonec ani nemuseli platit. Večer jsme si zazpívali a vyzkoušeli lokální víno a pálenku. Na večeri i snídani jsme byli pozvaní přímo do domu hostitelů. Tato rodina se chovala přesně podle evangelijních zásad a starala se o nás, jako kdyby k nim přišel samotný Kristus.

Jejich hostitelství započalo před zhruba 20 lety naprostou náhodou. Jedna poutnice nemohla najít nocleh (podobně jako Josef s Marií putující do Nazareta), klepala na mnohé dveře, až jí otevřela paní Fernanda a ujala se jí. Od té doby viděla v ubytování poutníků svoje poslání, omezila své

původní zaměstnání a všem svou pohostinností a dobrotou zpřijemňuje cestu.

Velkou výhodou během celé cesty pro nás byla plynulá španělština otce Samuela. Často nám otvírala dveře, pomáhala nám při domlouvání ubytování a v neposlední řadě byla využita při objednávání pokrmů a nápojů.

Duchovní program

Pokusím se teď stručně přiblížit, jak probíhal náš běžný poutnický den z hlediska duchovní stránky. Otec Samuel nám během dopoledne rozdál drobné papíry s texty k meditaci. Při dopoledním bloku jsme 60 minut

kráčeli v tichu, přečetli si poprvé text (s biblickým citátem a mnoha dalšími doprovodnými slovy) a nechali ho v sobě znít. Objevovaly se různé otázky k zamyšlení, modlitba, reflexe a vědomé zakoušení přítomného okamžiku. Odpolední blok měl stejnou časovou délku a mohli jsme při něm vracet a rozvíjet myšlenky z dopoledne, taktéž jsme mohli otevřít úplně nové krabičky. Po obou hodinových blocích v tichu následovala přestávka na zaznamenání si svých myšlenek. V podvečer byla možnost využít duchovní doprovázení, večer jsme společně slavili mši svatou (nepovinně), následoval společný examen vedený otcem Samuelem a po něm byl krátký čas věnován zapsání vlastní reflexe dne. Na závěr byl určitý čas věnován sdílení zážitků i myšlenek z meditací.

Pouť do Santiaga mi přinesla mnoho zážitků a poznatků o mém nitru. V osobní rovině jsem byl přímo nadšen z portugalské a španělské krajiny a její krásy, která mi přinášela mnoho neduchovní útěchy. Cestu jsem strávil se svojí přítelkyní a došlo k velkému posunu v našem vztahu, dozvěděli jsme se o sobě mnoho nových informací, vedli jsme hluboké rozhovory, mohli jsme se vzájemně podporovat a ujišťovat na cestě. Prohloubilo to také přátelské vztahy s ostatními účastníky, dokonce se vytvořila i nová přátelská pouta.

Po duchovní stránce u mě nedošlo k žádné velké katarzi, ale myslím, že to vedlo k hlubšímu poznání sebe

sama i vztahu k Bohu. Zabýval jsem se některými důležitými otázkami, kterým jsem se předtím spíše vyhýbal. Objevil jsem při meditacích některé události a chování ostatních lidí z minulosti, které ovlivnily moje současné postoje. Zažíval jsem také krásné pocity sounáležitosti, podpory, pomoci, být součástí skupiny přátel. Uvědomil jsem si důležitost každodenní reflexe dne, důležitost meditace a modlitby, ale i sdílení starostí a radostí s nejbližšími přáteli.

Zkušenosti poutníků

Připojuji ještě další zážitky a myšlenky ostatních poutníků.

(Karin) Líbilo se mi jít Camino jako jednu velkou metaforu pro život. Když se stala nějaká i malá věc, hned jsem v tom viděla paralelu pro situace v životě. Z tohoto pohledu bylo najednou všechno nějak jasnější. Naučila jsem se, že někdy se věci vyřeší jinak, než jsem chtěla, ale ve výsledku vlastně mnohem lépe, než jsem měla v plánu. A jak moc je důležité pozorně poslouchat a dívat se kolem sebe, abych viděla ukazatele na cestě. Že střídání komfortu a diskomfortu (období útěchy a neútěchy) je vlastně dobře a učí nás to vážit si věcí. Bylo zajímavým paradoxem, že nejkrásnějším dnem poutě byl zároveň i ten nejtěžší, kdy jsme neměli moc jídla, šli jsme dlouho do kopce a bylo hrozně vedro. A nejhorší den byl ten, kdy jsme měli nejluxusnější

V cíli cesty na střežích baziliky sv. Jakuba v Compostele (Foto Samuel Privara)

hostinu a ubytování. Celou dobu jsem cítila velkou vděčnost za všechno, čím mě Bůh obdaroval, a za to, že vůbec Camino můžu jít. Ta vděčnost a uvědomění si, čím vším jsem obdarována, mě motivuje k tomu, udělat něco pro ostatní. Měla jsem pocit, že se ode mě také hodně očekává a že bych si měla dávat pozor, abych nežila jen pro sebe. Zpomalit. Darovat čas.

(Zdislava) Celá cesta pro mě byla plná mnoha milostí. Prožili jsme společně krásný čas, vyplněný mnohými duchovními podněty, prožitky, dopro-

vázením, za což patří Samovi velký dík. Jsem velmi vděčná za to, že jsem mohla cestu jít. Sama jsem zde několikrát velmi silně pocítila, že Bůh je přítomen i v mém životě. V minulosti jsem o tom slyšela někoho vyprávět, mnoho takových sdílení mě frustrovalo a vyčítala jsem Bohu, že zde se mnou není, že to jsou pouze sladké, neupřímné řeči druhých lidí. Na pouti jsem to ale skutečně pocítila, ne nějak naivně, sladce, neupřímně, ale velmi opravdově a velmi hluboko v srdci. Stejně hluboko se tento prožitek uložil a zůstává tam pro dobu neútěch.

(Veronika) Camino byl pro mě jeden z nejsilnějších životních zážitků, ať už po duchovní, nebo lidské stránce. Sounáležitost a vzájemná podpora členů skupiny byly pro mě radostí a útěchou, dodávaly ale také sílu v těžkých chvílích. Duchovní součást cesty skládající se z meditačních textů byla jedinečnou příležitostí ponořit se do svých myšlenek, vnímat přítomný okamžik a být vděčný za dary získané od Pána a jedinečnou příležitostí kráčet na této poutní cestě s ostatními.

Martin Šnorbert a Veronika Hložková

Kroessovy dějiny jezuitů česky

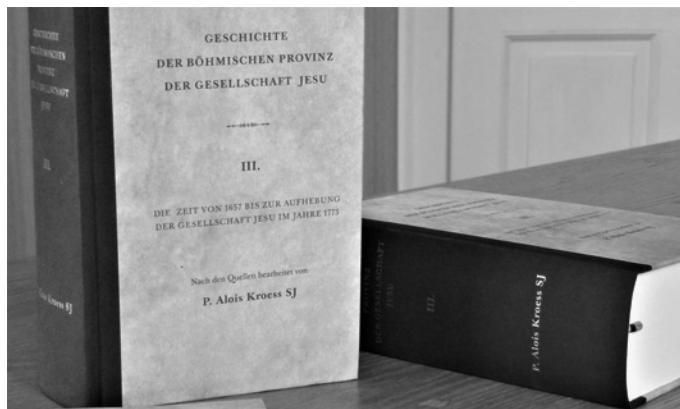
Na podzim tohoto roku oslaví čeští jezuité 400 let od založení své české provincie v roce 1623. K této příležitosti se rozhodli vydat první český překlad již klasického díla Aloise Kroesse o dějinách svého řádu v českých zemích. O přípravě tohoto vydání hovoříme s jeho redaktorem Ondřejem Hnilicou.

Dílo Aloise Kroesse o dějinách staré české jezuitské provincie není moc známé, už proto, že bylo napsáno německy. Mohl byste je představit?

Skutečně myslím, že je to tak, jak říkáte. Pomineme-li německy čtoucí české zájemce, jsou Kroessovy práce jistě známější u našich německy hovořících sousedů. Jeho díla jsou navíc staršího data a vycházela vesměs v Rakousku. Pozoruhodná tematická pestrost a rozsah jeho práce k dějinám České provincie Tovaryšstva Ježíšova jej řadí po bok nejvýznamnějších řádových historiografů, jako byli Johannes Miller či Johannes Schmidl.

Alois Kroess (1856–1928) byl členem rakouské provincie, její součástí ovšem byly od obnovení řádu v roce 1814 i české země. Práce k dějinám staré české provincie jsou jeho celoživotním dílem. První díl stihl vydat ještě sám autor ve Vídni v roce 1910. Tato práce o přibližně tisícovce stran se věnuje působení jezuitů v českých zemích od jejich příchodu do Prahy v roce 1556 přibližně až k roku 1619. Druhý díl byl kvůli náročnosti tohoto počínu v nelehké době rozdělen do dvou svazků, první vyšel ve Vídni v roce 1927 a druhý tamtéž až po smrti autora roku 1938. Značné peripetie jsou spojeny s třetím dílem. Jeho německý rukopis byl připraven k vydání již v květnu 1945 paterem Karlem Forsterem SJ, poté byl ale na dlouhou dobu nezvěstný. Jakoby zázrakem se objevil v roce 1989 a byl předán Tovaryšstvu. Po nějaké době se jej ujali P. Petr Kolář SJ a Dr. Martin Svatoš, kteří jej pietně vydali v nakladatelství Refugium v roce 2012.

Rozsah druhého i třetího dílu činí u každého více než tisíc stran, takže jde opravdu o velmi rozsáhlou práci. Důležitým aspektem, který je třeba zmínit, je skutečnost, že Kroess vypracoval své dějiny přímo z pramenů, k nimž se ve své době dostal: jako jeden z mála badatelů měl přístup k archiváliím v římském ústředí řádu, a navíc pracoval taktéž s dokumenty, které jsou již dnes nezvěstné, neboť utrpěly či se ztratily ve válečných letech či později. To z jeho díla činí význačného prostředníka pro poznání historie, která by byla jinak ztracena.

Třetí díl německy psaných Kroessových dějin vyšel až v roce 2012
(Foto Petr Havlíček)

Aby se dílo dostalo k širší veřejnosti, připravuje se vydání českého překladu. Volba padla nejprve na zveřejnění posledního dílu. Proč?

Čeští jezuité si přáli vydat ke 400. výročí vzniku české provincie kompletní Kroessovy dějiny v češtině, aby se jeho práce mohla dostat k co nejširší skupině zájemců o toto téma. První dva přeložené díly již přede mnou četlo několik osob a zdály se již více připraveny k vydání. U třetího dílu jsem dostal k dispozici jeho hrubý český překlad a zadání znělo na jeho redakční úpravu a odbornou kontrolu. Překlad byl více méně doslovný. Navíc s některými značně problematickými částmi, jak v historických aspektech, tak především v oblasti toponym aj. Tento třetí díl se věnuje době přibližně od vestfálského míru (1648) až po zrušení řádu (1773). Pokrývá tedy nejdelší časové období z existence staré české provincie. Proto se rozhodování nakonec přiklonilo k volbě vydat jako první právě překlad tohoto třetího dílu.

Jaká všechna témata tento díl zpracovává?

Třetí díl je rozdělen na třináct hlavních kapitol. Po personálním stavu provincie se věnuje majetkové situaci a působení řádu v rámci české provincie. Zde popisuje stavební činnosti, hospodaření a ekonomické aspekty. Dvě kapitoly se věnují vzdělávání, jak na úrovni latinských škol, konviktů a seminářů, tak na univerzitách. Ty se prolínají s tématy působení jezuitů v náboženské výchově a každodennosti. Další kapitola se věnuje odborné činnosti jezuitů, prostřednictvím spisů různých vědních odvětví (teologie, filozofie, historie, matematika a pod ní náležející obory, pedagogika). Zásadní kapitola je věnována činnosti a působení jezuitů v tehdejší společnosti. Samostatně je pojednáno o vnitřních i vnějších zámořských misiích.

Virtuální
3D model jezuitské
koleje v Telči, který
rekonstruuje její
podobu v 18. století
(Foto jezuitelc.cz)

Které z témat považujete za nejpřínosnější, pro vás nejzajímavější?

To je samozřejmě velmi obtížné zvolit. Nejvíce vzrušující jsou podle mého samozřejmě zámořské misie, kde můžeme obdivovat odhodlání jednotlivých misionářů ve svém poslání. Nicméně k tomuto tématu máme dnes již k dispozici edice konkrétních dopisů, které nám situaci dovolují přiblížit ještě plastičtěji. Tato část je tedy přínosná jako určitý dobový přehled. V otázce vnitřních misí Kroess také výrazně pracuje se staršími studiemi Antonína Podlahy, které si zaslouží pozornost i dnes. Určitě bych upozornil na část věnující se hospodářství, kde Kroess hojně využil dobovou příručku P. Kryštofa Fischera.

Před několika lety jste se účastnil grantového projektu Telč a jezuité. Čím jste se zabýval?

Primárně jsem se zabýval stavebními památkami. Při bádání, které umožnil tento projekt, jsem měl možnost věnovat se taktéž předmětům mobiliárních fondů či krajině ve vazbě na stopy řádu v Telči a jejím okolí. Práce na vytváření historické 3D rekonstrukce modelu koleje v Telči, které jsme se věnovali s kolegou, byla velmi zajímavá vzhledem k možnosti prezentovat poznatky ze stavební historie, tak aby byly srozumitelné pro co nejširší skupinu zájemců. Co mne však nejvíce překvapilo, byla zkušenost ze samotného bádání. Vždy je možnost něco nového najít, opravit, doplnit, ač jste si stokrát mysleli, že už

to nejde. Co se týká telčské jezuitské knihovny, stále doufáme, že v budoucnu ještě na něco přijdeme. Stav poznání jsme sice již prezentovali, ale ještě hodláme vykročit směrem k interdisciplinárním průzkumům. Zde mne zarazilo, že se tímto tématem zabývalo tak málo lidí a my jsme byli schopni načrtnout alespoň částečně homogenní obraz o jejím osudu.

Původní profesí jste stavební inženýr a historik umění se zaměřením na středověk. Co vás k tomuto zaměření přivedlo, jaké téma je vaší srdeční záležitostí?

Osobně bych řekl asi nějaký neklid srdce, zvědavost a touha spojovat si věci dohromady, abych jim lépe porozuměl, a toto poznání pak i sdílel. Středověk mě táhne stále, ale i starší období. K novověku jsem se vlastně dostal až přes výše zmíněný projekt v Telči. Napříč tématy je spojuje zájem o duchovní záležitosti, náboženství a historii. Už jako technik jsem se hodně zaměřoval na rekonstrukce a starší objekty – poznávat jejich minulost, ztracené funkce a kontexty, to mne vždycky fascinovalo.

Tématem tohoto čísla bulletinu je putování: máte typ na pouť či výlet na inspirativní místo naší historie?

Asi by toho bylo víc, ale vzhledem k tomu, že pocházím ze Zlínska a mám to kousek do Kroměříže či Uherského Hradiště, bych všechny pozval k nám na Moravu. V nedávné době se ve Starém Městě u Uherského Hradiště obnovoval Památník Velké Moravy, a při té příležitosti bych doporučil navštívit také často opomíjené konkrétní archeologické lokality: nejen lokalitu Na Valách, kde je památník, ale i klíčové místo na vyvýšenině v Sadech či na Špitálkách. Na studiu k tématu tzv. Velké Moravy jsem vyrostl a její kořeny duchovní i historické mě inspirují dodnes. A pokud by byla chuť, tak do Modré či na Velehrad je to už jen kousek.

Ptal se Petr Havlíček SJ

Mgr. Ing. Ondřej Hnilica, Ph.D., je stavební inženýr se zaměřením na rekonstrukci památek a historik umění s původním zaměřením na raný středověk a křesťanskou ikonografii. Stavební inženýrství vystudoval na FAST Vysokého učení technického v Brně a dějiny umění na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity.

V Ignácových stopách

Díky popularitě, které se v dnešní době těší pěší putování, se zrodila idea, vybudovat trasu pěší pouti po stopách sv. Ignáce. Pod patronací španělských jezuitů byla uvedena do provozu v roce 2010. Její trasa vede z baskické Loyoly do katalánské Manresy a trvá čtyři týdny.

Ignaciánská poutní cesta – *Camino Ignaciano* – nabízí možnost projít stejnou trasu, kterou sv. Ignác z Loyoly prošel ze svého rodiště, aby začal nový život po svém zranění a obrácení. Jeho tehdejší cesta směřovala do Barcelony, kde se chtěl nalodit k cestě do Svaté země. Důležitými mezníky se ale staly poutní místo Montserrat a městečko Manresa, kde během jednoho roku prožil formující duchovní zkušenost s Bohem.

Trasa pouti

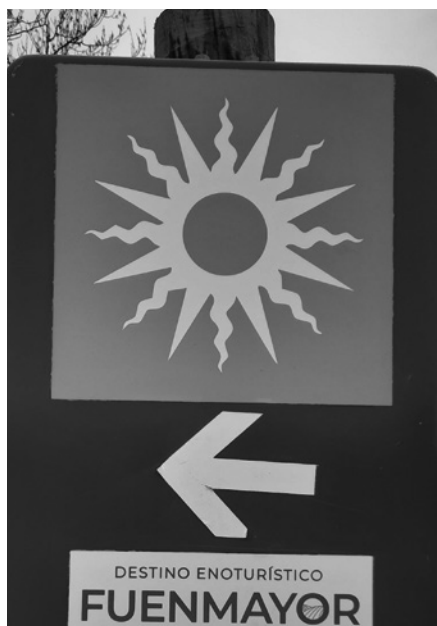
Vybraná poutní trasa je dlouhá přes 600 kilometrů. Začíná u tvrze rodu Loyolů, která je součástí komplexu baziliky sv. Ignáce v dnešní obci Azpeitia, a jejím cílem je tzv. Jeskyně sv. Ignáce v jezuitském kostele v Manrese. Poutní cesta vychází z Baskicka a vede přes provincie Rioja, Navarra a Aragon do Katalánska. Poutníci tak musí na cestě počítat jak s náročným hornatým terénem a vlhkým klimatem, tak s krajinou vyprahlých částí Španělska v oblastech kolem Zaragoza. Zkušenost sice uvádí, že neexistuje ideální

roční období pro absolvování této cesty a je třeba počítat s náročností pouti v každé části roku, jarní a podzimní měsíce jsou ale k putování přece jen příhodnější než léto nebo zima.

Itinerář poutní cesty je rozdělen na 27 denních etap. Jeho tvůrci navrhují rozdělit si jej do čtyř týdenních etap podle čtyř týdnů ignaciánských exercicií, k nimž nabízejí psaného duchovního průvodce. První týden, odpovídající cestě z Loyoly do Logroña, může být věnován tématu otevírání se Božím otázkám ohledně vlastního života. Druhý týden, zahrnující trasu z Logroña do Zaragoza, je pobídkou růst v poznávání Ježíše, jak o něm vyprávějí evangelia. Třetí týden na cestě ze Zaragoza do Fragy je pozváním rozjímat o Kristově utrpení, čtvrtý týden z Fragy do cíle cesty v Manrese může vyvrcholit nazíráním k nabytí lásky a shromážděním duchovních plodů celé pouti.

Praktické typy

Celá trasa Ignaciánské poutní cesty je značena vlastními poutními ukazateli

Ignaciánská poutní cesta používá vlastní značení – sluneční kotouč (Foto caminoignaciano.org)

a značkami, takže by poutníci neměli zabloudit. Protože je tato poutní trasa poměrně nová, nepřitahuje ještě takové davy poutníků jako cesta do Santiga de Compostela. Proto také nedisponuje hustou sítí levných ubytoven jako Svatojakubská cesta. Přesto v cíli každé etapy existují partnerská místa, která nabízejí ubytování. Ignaciánská poutní cesta má také vlastní poutní pas (*credencial*), který vydávají partnerská střediska na několika místech trasy. Razítka do pasu dávají různé instituce zapojené do projektu, jako jsou radnice, farnosti, obchody, restaurace a bary.

Poutní pas dovoluje poutníkovi získat některé výhody při hledání ubytování k přenocování. V cíli cesty je pak možné na jeho základě získat certifikát o vykonané pouti, k čemuž se vyžaduje mít v pasu alespoň jedno razítko za každý den cesty.

Podrobnější informace o Ignaciánské poutní cestě a praktické rady lze najít na webu caminoignaciano.org, který má osm jazykových mutací – kromě jazyků, jimiž se hovoří ve španělsku, také v hlavních evropských řečech.

Film o pouti a aplikace

Pro ty, kdo by se chtěli inspirovat k vykročení na pouť se sv. Ignácem, natočil maďarský režisér FÉRENC TOLVALY celovečerní dokumentární film o této poutní cestě. Sleduje v něm čtveřici poutníků, které doprovází ředitel Poutní kanceláře *Camino Ignaciano*, jezuita P. José Lluís Iriberrí. Film, zveřejněný v loňském roce a existující ve více jazykových verzích, přináší poselství každému, kdo hledá sám sebe a Boha ve svém životě.

Kdo chce nejprve na dálku poznat různá místa spojená se sv. Ignácem z Loyoly může využít novou aplikaci pro mobilní telefony *jesuitpilgrimage.app*. Díky ní může virtuálně navštívit místa spojená s Ignacovou poutí z Loyoly do Manresy a Barcelony, ale i ostatní ignaciánská místa nejen ve Španělsku, ale i v Evropě a ve Svaté zemi.

Petr Havlíček SJ

Současnost britských jezuitů

Podobně jako česká provincie si své 400. výročí od založení letos připomíná také britská jezuitská provincie. Jaké jsou některé současné aktivity jezuitů v Anglii, Skotsku a Walesu, nám pomůže poodhalit návštěva generálního představeného P. Artura Sosy, který ve dnech 11.–14. dubna zamířil za kanál La Manche.

Otec generál A. Sosa nejprve zavítal do Liverpoolu, kde jezuité právě ukončují své působení ve farnosti sv. Františka Xaverského. Poté pokračoval do jezuitského duchovního centra St Beuno ve Walesu. Již 175 let se nachází na kopcích nad údolím Clwyd v krásné oblasti severního Walesu, s výhledem na nedaleké moře a na pohoří Snowdonia. Místo se ideálně hodí pro pobyt exercitantů, kteří chtějí na čas uniknout životnímu shonu a stresu a věnovat se prohloubení vztahu s Bohem, aby se pak mohli vrátit domů plni nové energie pro svůj každodenní křesťanský život.

Exerciční apoštolát

Ředitelkou exercičního domu St Beuno je paní Ruth Holgate, která jeho poslání popsala slovy: „Jádrem našeho programu jsou duchovní cvičení, včetně individuálně vedených třicetidenních exercicií a cvičení po etapách. Většina exercicií je kratších, individuálně vedených v délce od dvou do osmi dnů; v loňském roce

takové exercicie absolvovalo asi 1500 z našich dvou tisíc návštěvníků. Stálý tým exercičního domu tvoří čtyři jezuité a deset laických týmů; ti vedou rekolekce a výcvikové kurzy. Připojuje se k nám také mnoho hostujících doprovázejících – laiků, duchovních a řeholníků – z nichž většina byla vyškolená na našich kurzech pro doprovázející.“

Ruth Holgate je první laickou ředitelkou tohoto duchovního centra, které se zaměřuje i na téma, které je jednou z hlavních apoštolských preferencí Tovaryšstva: péče o stvoření a ochrana přírody. V prostředí s krásnou přírodou plánují rozvinout větší nabídku duchovních cvičení, která by lidem pomohla dostat se do kontaktu s potřebami Země a chudých, exercicie zaměřené na ekologickou konverzi tak životně důležitou pro současný svět. Péče o společný domov také zahrnuje hledání způsobů, jak snížit uhlíkovou stopu ve všech oblastech provozu duchovního centra. Také jídelniček v exercičním domě

je nyní zaměřen na méně masa a více rostlinné stravy.

Mezinárodní noviciát

Druhý den své návštěvy ve Velké Británii se otec generál Arturo Sosa zastavil v Birminghamu, který se nachází v tzv. Midlands, přibližně na půl cesty mezi Londýnem a Manchesterem. Před šesti lety, při čtyřicátém výročí postavení budovy noviciátu britské provincie v Birminghamu, padlo rozhodnutí o její přestavbě. Jejím cílem bylo poskytnout lepší ubytování pro novice z různých evropských zemí – Anglie, Irska a Nizozemí. Připomeňme, že do tohoto noviciátu budou nyní posíláni i novicové, kteří vstupují do české nebo slovenské jezuitské provincie. I z tohoto důvodu v noviciátu působí český jezuita Pavel Bačo, který zastává funkci socia, tj. pomocníka noviciemistra, kterým je Angličan Simon Bishop SJ.

Noviciátní dům Manresa v Harborne v Birminghamu je místem, kde jezuitští novicové rostou v duchovním životě. Učí se rozlišovat Boží vnuknutí, a tak rozpoznat nejtemnější a nejjasnější prvky v sobě samých a v našem světě. Je to místo, kde se novicové cvičí a rostou ve ctnostech prozíravosti, umírněnosti, spravedlnosti a odvahy, stejně jako v teologických ctnostech víry, naděje a lásky. Je to místo bezpečí a útočiště, ale také místo boje a použití, které připravuje a uvádí své členy k životu úplného odevzdání Bohu ve službě Božimu světu.

Pohled na exerciční dům St Beuno (Foto jesuit.org.uk)

Integrální ekologie

Třetí den své návštěvy britské provincie se generální představený Arturo Sosa vydal do Oxfordu, který se nachází severozápadně od Londýna. Otec generál navštívil Campion Hall, kolej Tovaryšstva, která je součástí této prestižní univerzity již více než 125 let. Byla to nejen příležitost seznámit se s dlouhou tradicí této školy, ale také s velmi aktuálním a novým projektem oxfordských jezuitů – Výzkumným ústavem Laudato si'.

Profesorka Celia Deane-Drummondová, ředitelka institutu, vysvětluje, jakým způsobem se toto jezuitské dílo zaměřuje na integrální ekologii pa-

Otec generál A. Sosa navštívil archiv britských jezuitů s výstavou k výročí jejich provincie (Foto jesuit.org.uk)

peže Františka: „Jako kolektiv vědců z různých intelektuálních prostředí se snažíme používat metodu, která překračuje jednotlivá oborová zaměření. Integrovanou ekologii chápeme tak, že má jádro v teologii, ale vzniká ze skutečných potřeb a praktických souvislostí, které vyjadřují dvojité volání Země a volání chudých. Důležité je, že vytváříme řadu výzkumných projektů ve spolupráci s různými akademickými partnery v rámci Oxfordské univerzity i mimo ni a s organizacemi občanské společnosti na celém světě.“

Výzkum je na tomto institutu vnímán jako základ jeho výukové stra-

tie. Jeho členové se podílí na nových i zavedených postgraduálních výukových programech, zejména s oxfordskou katedrou mezinárodního rozvoje, školou geografie a životního prostředí a teologickou a náboženskou fakultou. Spolupracují také s mezioborovými organizacemi v rámci Oxfordské univerzity, které sice obvykle nezahrnují teologickou analýzu, ale zabývají se některými klíčovými problémy integrované ekologie, jako je snižování chudoby, ochrana biodiverzity, kulturní rozmanitost, demokracie a nerovnost.

„Rozvíjíme sítě výzkumných pracovníků a aktérů občanské společnosti, zejména mezi jezuitskými univerzitami a komunitami, kde jsou jezuité přítomni po celém světě prostřednictvím svého intelektuálního a sociálního apoštolátu,“ dodala profesorka Deane-Drummondová. „Zakládáme Globální síť pro výzkum integrované ekologie (GIERN), v jejímž čele bude jezuita a která bude zvyšovat náš globální dopad posilováním partnerských projektů po celém světě.“

Poslední zastávkou na cestě otce generála v Británii byl Londýn. Ve městě nad Temží sloužil mši v hlavním jezuitském kostele na Farm Street, prohlédl si britský jezuitský archiv a strávil nějaký čas v londýnském jezuitském centru společně se spolupratry, zaměstnanci a přáteli, se kterými jezuité spolupracují na společném apoštolátském poslání.

Pavel Band'ouch SJ

400 let britské provincie

Britská provincie má za sebou dlouhou a často i nečekaně pohnutou historii. Pojdme se v krátkém přehledu podívat na to, co vše jezuité během čtyř staletí ve Velké Británii i v exilu zažili.

Před rokem 1580 byly kontakty jezuitů s Británií spíše sporadické, a to i kvůli protikatolické politice anglické královny Alžběty. O něco intenzivnější přítomnost jezuitů dosvědčují prameny ve Skotsku. Angličané a Velšané, kteří se chtěli stát kněžími, museli nastoupit do exilových seminářů po celé Evropě. Mnozí z těchto nově vysvěcených kněží se připojili k jezuitům a působili po celém jezuitském misijním světě: Edmund Kampián byl původně poslán do Prahy, Thomas Stephens do Indie, John Yates do Brazílie. V roce 1579 byla v Římě založena Anglická kolej pro výchovu kněží z Anglie a Walesu a papež Řehoř XIII. svěřil správu koleje jezuitům.

V podzemí a v exilu

Nové založení Anglické koleje poskytl Williamu Allenovi, vůdci anglických katolických exulantů a pozdějšímu kardinálovi, příležitost založit podzemní misii, která měla přinášet svátosti pronásledovaným katolíkům v Anglii a Walesu. Allenovi se podařilo přesvědčit jezuitského generálního představeného Everarda Mercuriana,

aby schválil jezuitskou misii v Anglii. První misionáři, Edmund Kampián, Robert Persons a Ralph Emerson, odjeli z Říma do Anglie v dubnu 1580. Kampián byl nakonec vyzrazen a popraven 1. prosince 1581, Persons uprchl na kontinent a do Anglie se již nikdy nevrátil.

Velká část dějin anglických a velšských jezuitů 16. a 17. století je dramatická a nebezpečná: tajné schůzky, útoky z londýnského Toweru, věznění, mučení a mučednická smrt. Kněží cestovali mezi katolickými úkryty v přestrojení a pod falešnými jmény, se stále přítomnou a velmi reálnou hrozbou prozrazení nebo odhalení. Pronásledování bylo tak intenzivní, že tehdejší generální představený Claudio Acquaviva nejednou zpochybnil pokračování misie. Anglie a Wales byly považovány za jedny z nejnebezpečnějších jezuitských misí.

Jezuitští misionáři v Anglii, jako byli Robert Southwell a John Gerard, posilovali odhodlání laických katolíků pomocí duchovních cvičení nebo modlitbou růžence. Podporovali duchovní společenství známá jako

Otec
Robert Persons SJ byl
hlavní postavou
jezuitské misie
v Británii
(Foto wikipedia)

sodality (družiny), které se scházely k modlitbám a konání charitativních skutků pro trpící katolické sousedy.

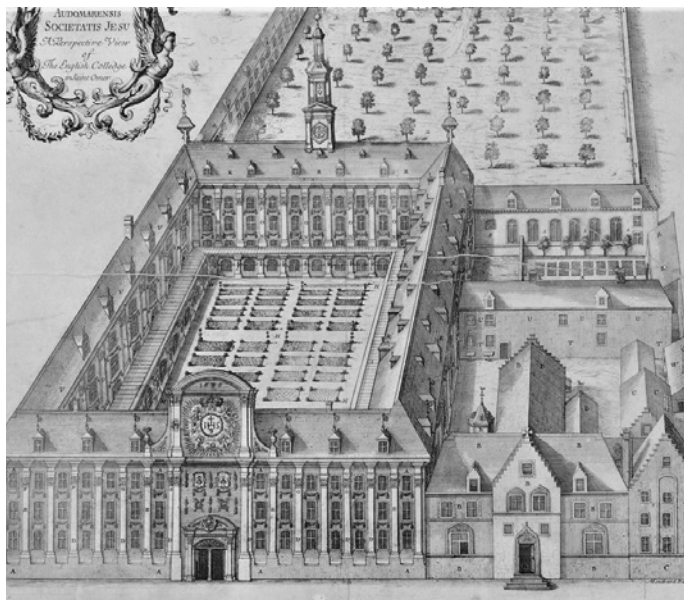
Aby jezuité mohli i nadále dodávat misionáře do Anglie a Walesu, potřebovali bezpečná místa pro přípravu a studium. Protože to v Anglii nebylo možné, byl po založení anglické koleje v Římě otevřen další jezuitský seminář ve Valladolidu v roce 1589, následovala Sevilla v roce 1592, pak noviciát v Liège a v roce 1614 studijní dům v Lovani. Jednou z největších starostí anglických a velšských katolických rodin byl nedostatek dostupného katolického vzdělání pro jejich děti. Jako odpověď na tuto potřebu otevřeli jezuité roku 1593 ve městě Saint-Omer nedaleko Calais školu pro

anglické a velšské chlapce ve věku od deseti do osmnácti let, známou jako kolej St Omers.

Tuto síť seminářů, noviciátů a kolejí jezuité spravovali prostřednictvím složité struktury administrativního řízení, která nakonec vedla k založení anglické provincie v roce 1623.

Rozvoj v 19. a 20. století

Postavení jezuitů v Anglii a Walesu bylo nadále složité, přineslo však i nečekanou výhodu. Protože zde Tovaryšstvo Ježíšovo oficiálně neexistovalo, nemohlo být v době jeho zrušení roku 1773 vládou úředně potlačeno. Bývalí jezuité v Anglii a Walesu této anomálie využili a zůstali sjednoceni pod představeným spojeným s býva-

Rytina s pohledem na anglickou jezuitskou kolej v Saint-Omer (Repro archiv)

lou kolejí St Omers, která se tehdy nacházela v Bruggách. Později se přestěhovala do Liège a nakonec v roce 1794 do anglického Stonyhurstu. Díky tomu si angličtí jezuité udrželi nemalý majetek provincie.

Přestože byla do Zákona o katolické emancipaci (1829) vložena klauzule, která jezuitům a dalším řeholním řádům zakazovala přijímat novice v Anglii a Walesu v naději, že nakonec zaniknou, provincie v devatenáctém století vzkvétala.

Jezuitské misie, koleje a instituce anglické provincie se v průběhu 19. století rozšiřovaly a rostly, a to i v zámoří (Jamajka, Kalkata, Malta a další země). Po obnovení katolické biskupské hierarchie v roce 1850 se

z mnoha jezuitských misí staly farnosti a další farnosti byly jezuitům biskupy svěřeny.

Prvních šedesát let dvacátého století zůstávalo hlavním apoštolátem Tovaryšstva vzdělávání. Jezuitské koleje byly plné studentů a vzdělání, které nabízely, od základního až po vysokoškolské, bylo velmi kvalitní. Mnozí jezuité, jako třeba filozof Frederick Copleston, se věnovali intelektuálnímu apoštolátu. O současném působení jezuitů je řeč v článku o návštěvě generála Artura Sosy.

Pavel Bandouch SJ

P. Josef Hladiš SJ

11. 2. 1932 – 14. 5. 2023

Otec Josef se narodil 11. února 1932 v Nivnici. Studoval na velehradském gymnáziu, kde 14. srpna 1949 vstoupil do jezuitského řádu. Jako osmnáctiletý novic na Velehradě zažil „Akci K“, kdy v noci z 13. na 14. dubna 1950 komunističtí ozbrojenci odvezli všechny řeholníky do centralizačních klášterů. Dostal se do Bohosudova, později do Hájku u Prahy. V rámci „převýchovy“ pracoval na stavbě klíčavské přehrady. Po roce se vrátil k rodičům do Nivnice a pracoval jako pomocník v zemědělství. V Praze-Krči složil tajně 4. listopadu 1952 první sliby. Povolávací rozkaz ho roku 1953 odvelel do Bystřice u Nýrska a do Janovic. Po vojně odešel do Ostravy, kde pracoval jako dělník. Tam navštěvoval gymnázium, které ukončil maturitou roku 1957.

V březnu 1960 byl odsouzen za podvracení republiky k pěti letům vězení.

Po několika měsících byl propuštěn na amnestii. Dále vykonával dělnické profese v Ostravě. Vystudoval také střední průmyslovou školu strojní v Ostravě, kde maturoval roku 1965. Po uvolnění režimu v roce 1968 pokračoval tři roky ve studiu na bohoslovecké fakultě v Litoměřicích. Na kněze byl vysvěcen 5. července 1971 biskupem Karlem Skoupým v Brně. Působil jako kaplan v Kroměříži, Zlobicích a Prostějově, jako administrátor od roku 1977 v Šubířově, Skřípově a Brodsku u Konice a v Suchdole u Prostějova. Stále byl pod kontrolou Státní bezpečnosti. Poslední sliby složil 22. dubna 1975 v Brně. Na Velehrad se vrátil teprve po sametové revoluci roku 1989; jako představený a správce farnosti se podílel na přípravě návštěvy papeže Jana Pavla II. v roce 1990. Dále působil od roku 1996 v Kolíně, od roku 1998 v Praze a po roce opět v Kolíně. Tam setrval až do roku 2013, kdy se stal členem jezuitské komunity na Velehradě.

Pro otce Josefa byl charakteristický dopisní apoštolát, jehož prostřednictvím osobně povzbuzoval druhé ve víře a v lásce. Až do posledních dnů byl obětavým zpovědníkem.

Rozlišování v Duchu

V krátké době vychází již druhá kniha o rozlišování v duchu ignaciánské tradice od jezuity Samuela Prívary. Jedná se o rozvinutí publikace *Rozhoduj se jako jezuita. Krátký průvodce ignaciánským rozlišováním*. Čtenář první knihy zde najde mnohá známá témata, jako je třeba důraz na modlitbu zpytování svědomí (examen) či popis různých způsobů rozhodování. Nalezne je však rozvinutá, a navíc doplněná a obohacená, jako např. v případě poměrně důkladného popisu samoty a opuštěnosti jako fenoménů přítomných v životě každého člověka.

Toto téma může možná překvapit, ale autor knihy vyjasňuje, že jde o „jev spojený s velmi intenzivními emocemi: v nemálo případech dokáže úplně vychýlit vnitřní ‚váhy‘, a tím významně ovlivnit naši vnitřní svobodu, jež je nezbytným předpokladem možnosti věcného rozlišování a rozhodování“ (s. 136). Je třeba ocenit, že kniha především nabízí konkrétní nástroje pro kvalitní rozlišování, u jejich popisu však nechybí ani teoretická reflexe jejich smyslu.

Stejně jako předešlý titul, vychází v edici *Jezuitou dnes*, která se snaží představovat ignaciánskou duchovní tradici srozumitelným způsobem

Samuel Prívara
**Jezuitský návod na rozlišování.
 Krátký průvodce ignaciánským
 rozlišováním II**

Alpha Book, Praha 2023, 132 s.
 ISBN 978-80-88428-21-3

a v souvislostech se současností. To potvrzuje i tato kniha. Nezůstává jen u teorie, ale nabízí mnoho konkrétních příkladů vycházejících ze zkušeností autora s duchovním doprovázením a s dáváním duchovních cvičení. Čtenář tak může snadněji pochopit některé dynamiky duchovního života na příběhu konkrétního člověka v určité situaci v jeho životě.

Pavel Bandouch SJ

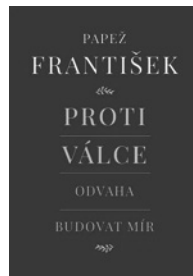
Anotace

Matúš Demko
Boh sa neunaví odpúšťaním.
Rozhovor s prof. Ladislavom
Csontosom

Dobrá kniha, Trnava 2022, 352 s.
 ISBN 978-80-8191-345-7

Knižní rozhovor vyšel k životnímu jubileu slovenského jezuita a teologa. Po sametové revoluci byl prvním děkanem Teologické fakulty Trnavské univerzity. Odborně se zabývá filozofickou antropologií a filozofií kultury. Pozorný čtenář rychle zjistí, že klíčovým slovem v Csontosových úvahách o světě je „společenství“. Za jeho vizi lidského společenství stojí triáda: svoboda – dialog – lidská důstojnost. Kniha rozhovorů je svědectvím o životě slovenských jezuitů v druhé polovině 20. století v Československu a zahrnuje i důležité etapy vnitřních zápasů katolické církve a slovenské společnosti až do dnešní doby.

Papež František, Andrea Tornielli
Proti válce. Odvaha budovat mír

Nakladatelství Lukáš a syn, Brno 2023, 152 s.
 ISBN 978-80-7364-155-9

Kniha je důležitým příspěvkem k současné diskuzi o míru a globální bezpečnosti. Uspořádal ji známý italský vatikanista Andrea Tornielli a vychází z Františkových projevů a rozhovorů během jeho pontifikátu. Hlava katolické církve se v knize zamýšlí nad hlubokými motivy válek a jejich dopadem na lidstvo. Reflektuje utrpení obětí na Ukrajině, dívá se do tváří těch, kdo trpěli válkou v Iráku, mluví o historických událostech v Hirošimě a neslychaném odkazu dvou světových válek 20. století. František vidí, že v chamtivosti po moci, v mezinárodních vztazích ovládaných vojenskou silou, v okázalosti válečných arzenálů se skrývají hluboké motivy válek, které dodnes potřísnují planetu krví.

Zprávy

Praha

■ Po úvodním setkání „Jak se modlit s Písmem svatým?“, které se konalo 20. ledna v Družinské kapli, vzniklo při jezuitském kostele sv. Ignáce modlitební společenství Emauzy, kde po společné tiché modlitbě s biblickými texty následuje sdílení. Více informací je možné nalézt na internetových stránkách kostela.

■ Od 28. března se na youtubovém kanálu Jezuitoudnes objevilo šest dílů nové série „Cesta k Bohu“. Jedná se o sérii cvičení, která pomáhají k lepšímu vnímání Boží přítomnosti a k otevření se jeho působení. Inspirací byla především kniha Sádhana indického jezuita Anthonyho De Mella.

Brno

■ O víkendu 3. až 5. března se na faře v Čučicích konala postní duchovní obnova pro VKH Brno s P. Miroslavem Heroldem SJ na téma „Cesta do Jeruzaléma“.

Klatovy

■ Ve dnech 21. až 22. dubna proběhl 15. ročník konference Barokní jezuitské Klatovy s podtitulem „Barvitý barokní svět“. Kromě jiného konference připomněla osobnost Martina Středy SJ ve světle nových pramenů. Jejimi organizátory byly Klatovské

katakomby a Městská knihovna Klatovy. Závěrečnou zádušní mši v bývalém jezuitském kostele sloužil P. Miroslav Herold SJ, kázal P. Petr Havlíček SJ.

Olomouc

■ Ve dnech 10. až 12. března se v klášteře sester těšitelek v Rajhradě konala postní duchovní obnova s filmem pro studenty z VKH Olomouc. Duchovně doprovázel P. Jan Regner SJ. O dva týdny později, 24.–26. března, pak na stejném místě proběhla další obnova pro VKH Olomouc, tentokrát pod vedením P. Miroslava Herolda SJ, která byla inspirována evangeliem podle Lukáše.

■ V rámci celoživotního vzdělávání nabídla Katedra pastorální a spirituální teologie Cyrilometodějské teologické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci ve spolupráci s Centrem Aletti nové kurzy v cyklu přednášek Večerní studium spirituality. Přednášky probíhaly každé úterý večer od 7. března do 9. května 2023 v aule teologické fakulty, přednášejícími byli Sr. Luisa Karczubová, P. Pavel Ambros SJ a P. Michal Altrichter SJ.

■ Akademická farnost Olomouc při příležitosti začátku postní doby již popáté pozvala do prostoru kostela současného umělce, aby se zhostil

netradiční postní umělecké intervence. Autorkou letošního díla byla kreslířka a textilní výtvarnice Dagmar Havlíčková. Do sakrálního prostoru vstoupila s rozměrnými duchovními kresbami pod názvem Modlitby. Vernisáž intervence se konala po liturgii Popeleční středy 22. února.

Velehrad

■ V neděli 16. dubna uplynulo třináct let od úmrtí kardinála Tomáše Špidlíka SJ. Jeho osobnost, dílo a odkaz si bylo možné připomenout slavením mše svaté v bazilice Nanebevzetí Panny Marie a svatých Cyrila a Metoděje na Velehradě. Mši svatou sloužil P. Pavel Ambros SJ.

Řím

■ Mezinárodní asociace jezuitských univerzit (IAJU) uspořádala ve dnech 2. až 4. března zasedání správní rady na generální kurii v Římě. Na setkání se sešli zástupci regionálních asociací, pracovních skupin, asociací strojírenských škol a obchodních škol a skupiny zastupující mezinárodní kanceláře. Druhý den setkání ke skupině promluvil generální představený P. Arturo Sosa SJ. Dotkl se řady témat, jako je složitost současné doby, kritický význam spolupráce a ústřední postavení identity jezuitského poslání spravedlnosti a smíření, ke kterému je Tovaryšstvo Ježíšovo určeno.

Bratislava

■ Děkanem Teologické fakulty Trnavské univerzity v Bratislavě se stal poprvé akademik, který není ani je-

zuitou, ani knězem. Volba nového děkana prof. JUDr. Marka Šmida, PhD., ukazuje na zaměření této fakulty, která otevírá studium teologie nejen kněžím a řeholníkům, ale i laikům. Po jmenování do funkce rektorem Trnavské univerzity prof. René Bílíkem byl nový děkan prof. Marek Šmid slavnostně uveden do úřadu ve čtvrtek 16. února v bratislavském jezuitském kostele.

Bologna

■ V měsíci březnu prožila skupina malých lidí ve věku od dvaceti dvou do dvaceti pěti let duchovní obnovu v *Centru Poggesi* v historickém středu Boloně. „Někteří hledají od života něco víc, jiní přicházejí z pouhé zvědavosti. Všichni jsou srdečně přijati v duchu Ježíšova ‚Poďte, a uvidíte‘. Učí se pojmenovat své emoce, modlit se, nacházet odpovědi na otázky víry a umění volit,“ vysvětlil ředitel P. Loris Piorar SJ. Cvičení se prožívají v tichu a ve společenství; exercitanti jsou vždy doprovázeni duchovním doprovázejícím, který jim pomáhá aplikovat Boží slovo do života. Ze zkušeností víry se rodí touha sloužit: v nemocnici, ve středisku pro uprchlíky *Centro Astalli*, ve věznicích pro mladistvé nebo jako animátoři skupin mladých lidí, snoubenců nebo mladých párů. Více než tři sta mladých již vyzkoušelo tuto možnost cvičení.

Brusel

■ Ve dnech 10. až 12. února se v Bruselu jako každý rok sešel koordinační

výbor Evropských jezuitů ve formaci (EJIF), aby připravil letní setkání jezuitských scholastiků. To se tento rok bude konat v Portugalsku. Jedním ze členů koordinačního výboru a zároveň delegátem české provincie je Pavel Bandouch SJ.

Budapešť

■ V rámci své apoštolské cesty do Maďarska se papež František 29. dubna v Budapešti setkal se členy Maďarské provincie Tovaryšstva Ježíšova. Jeho jezuitští spolubratři mu darovali různé předměty, včetně brožury s obrázky jejich apoštolské práce, dále dvě alba ručně vyrobená členy a klienty maďarské Jezuitské služby uprchlíkům a romské misie a nakonec videonahrávku loňského muzikálu o životě svatého Ignáce s písní, která byla vybrána jako oficiální píseň papežské návštěvy v Maďarsku. Setkání se vyznačovalo duchovně podnětnými i veselými momenty. Vystavalo několik otázek, na které papež František rád odpověděl, a také se chtěl více dozvědět o maďarských jezuitech.

Itálie

■ Život svatého Ignáce si připomínají v Itálii i skrze poutě na místa, která jsou s jeho životem spojena. Poutě jsou organizovány za pomoci Centra ignaciánské spirituality. Dne 18. února byla zahájena pouť do Gaety s oslavou pětistého výročí Ignácova prvního příjezdu do Itálie. V březnu se zájemci podívali do bývalé španělské poutní nemocnice

v Římě, v dubnu vykonali pouť do sedmi kostelů, kterou vykonal sám Ignác během svého krátkého pobytu v Římě. Na konec května byla naplánována návštěva Benátska jako připomínka zpoždění při odjezdu do Jeruzaléma.

Izrael

■ Skupina devíti mladých jezuitských kněží z české a slovenské provincie, doprovázených delegátem pro formaci, se vydala ve dnech od 6. do 12. února na pouť do Svaté země. Navštívili Jeruzalém a další místa v dnešním Izraeli a na území Palestiny.

Pákistán

■ V dopise prezidentu Jezuitské konference Asie a Tichomoří P. Antoniu Morenovi SJ otec generál oznámil změnu jurisdikce pro misi v Pákistánu. Od 1. dubna 2023 je mise podřízena Jezuitské konferenci Asie a Tichomoří. V současné době působí tři jezuité v Láhauru a pět scholastiků pákistánské misie studuje v Indonésii.

Paříž

■ Francouzská biskupská konference 31. března oznámila, že na plenárním zasedání biskupů v Lurdech bylo schváleno zahájení procesu blahořečení jezuita Henriho de Lubaca (1896–1991). De Lubac je mnohými považován za jednoho z nejvýznamnějších teologů dvacátého století.

Jubilea

P. Cyril John	Praha	14. 8.	30 let v Tovaryšstvu
P. Jiří Obruča		14. 8.	30 let v Tovaryšstvu
Br. Tomáš Novák	Hostýn	6. 9.	20 let v Tovaryšstvu
P. Václav Novotný	Brighton, USA	6. 9.	10 let v Tovaryšstvu
P. Václav Ježík	Hostýn	23. 9.	75 let
P. Josef Blaha	Praha	11. 7.	60 let

Srdečně blahopřejeme

Seznam podporovatelů od 8. února do 23. dubna 2023

Anna Kubíková, Tvrdonice; Pavla a Jaroslav Gébloví, Litovel; Miroslav Umlauf; PhDr. Hana Topolánková, Praha 5; Petr Durna, MEngSc, Brno; manželé Basetovi; Zdenka Türková; Ludmila Šabršulová, Brumov-Bylnice; manželé Moniakovi, Frýdek-Místek; Jasna Procházková, Praha 5; Slávka Bulíková, Praha 7; Libuše Prečová; Anna Procházková; Libor Vašek; RNDr. Jan Novák; Zdeňka Zahradková; Ondřej Kolisko; Anna Schindlerová; Marie Rudolfová a Ing. Ivo Rudolf, Kroměříž; dr. Karel Kotyza, Prostějov; Mgr. Pavel Zíma, Hronov; Klášter sester premonstrátek, Doksany; Sirotníakovi, Olomouc; Stanislav Daněk, Salaš u Velehradu; Plíšková.

Všem dárcům upřímně děkujeme

Objednejte si bulletin na adrese:

Bulletin Jezuité, Ječná 2, 120 00 Praha 2
redakce@jesuit.cz, tel. 221 990 200

Podpořte nás darem na bankovní účet:

2020460003/6000, v.s. 104